

Paa denne Ægtepagt erhvervedes kgl. Stadfæstelse. I de første Aar af deres Ægteskab blev nu Hr. og Fru Nielsen af Københavns Magistrat ansatte til Indkomstskat hver for sig, hvoraf bl. a. fulgte, at de begge nød godt af det Fradrag i Skatteindtægten af 600 Kr., som ifølge den københavnske Indkomstskatlov af 1861 tilkommer enhver Skatteyder, der ansættes til en Indtægt af under 1400 Kr. Men i 1894 forandrede Magistraten eller dens Ligningsmyndigheder denne Fremgangsmaade. Nu ansatte man pludselig Manden i Skat af hans og Hustruens samlede Indtægt, og da denne, der var henholdsvis 1100 og 1300 Kr., derved bragtes op til 2400 Kr., sattes han i Skat for 72 Kr., medens han efter den hidtil fulgte Praxis kun burde være sat til 12 Kr. og hun til 18 Kr. Herimod protesterede Hr. Nielsen, men saavel Lignings- som Overligningskommissionen, hvortil han indankede Spørgsmaalet, gav Magistraten Medhold. Desuagtet fastholdt han sin Protest og forlangte Sagen afgjort ved Domstolene. Magistraten sagsøgte ham da ved Hof- og Stadsretten til Betaling af de 72 Kr. i Henhold til Overligningskommissionens Kendelse, idet den i første Linie hævdede, at denne var endelig afgørende, saa at Domstolene kun havde at rette sig efter den.*) I anden Linie hævdede den, at Manden ifølge Skattelovens Indhold virkelig var pligtig at betale Skat af sin og Hustruens samlede Indtægt, naar de som her førte fælles Husholdning, uden Hensyn til, om der var større eller mindre Særeje. Nielsen — der fik fri Proces — gjorde herimod gældende, at om end Udtrykket „Skatteansættelse“ kunde være noget dunkelt, saa maatte man dog fornuftigvis gaa ud fra, at naar det som her var givet, at hans Indtægt kun havde været 1100 Kr., og Spørgsmaalet altsaa alene drejede sig om, hvorvidt han skulde svare Skat af sin Hustrues Indtægt, saa var dette et Spørgsmaal om Skattepligt og behørte altsaa under Domstolene. I anden Linie hævdede han, at Loven kun tillod at sætte Folk i Skat af deres egen og aldrig af andres Indtægt, selv om de nok saa meget førte fælles Husholdning (Broder og Søster, to Kontubernaler, en Mand og hans Husholderske), og at det dog ogsaa vilde være ganske ubilligt at fordre Skat af ham af en Indtægt, som han ikke havde den fjerneste Raadighed over. Blev han dømt, og Hustruen ikke frivillig vilde betale for ham, maatte han atter af sine særlige Midler betale hendes Skat, og havde han ingen, kunde han endog blive erklæret fallit af den Grund. Hof- og Stadsretten gav dog Magistraten Medhold i dens første Paastand og erklærede, at det

*) Det hedder nemlig i Loven, at alle Spørgsmaal om „Skatteansættelse“ afgøres endeligt af Ligningsmyndighederne, medens Spørgsmaal om „Skattepligt“ kunne indankes for Domstolene, og her drejede det sig efter Magistratens Mening om det første, nemlig om Størrelsen af den anslaaede Indtægt.